

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΠΕΤΡΑΡΧΟΥ

ΔΙΣΕΠΤΑΣΤΙΧΩΝ.

Lieti fiori • felici e ben nate erbe

Χαρούμεν' ἄγθη, τρυφερά,
Δροσόπλαστο χορτάρι,
'Οπου δὲ κυρά μου σᾶς πατεῖ,
Διερχόμενη μὲ κάρι.
'Ακρογλαδιά μου ὁπ' ἀκούει
Τεῦς λόγους, τ' ἀσματά της,
Καὶ τοῦ ὡραίου τῆς τοῦ ποδιοῦ
Τὸ πάτημα φυλάττεις.

Χαμοδενδράκια σκιερὰ,
Χλωρόφυλλα δροσάτα,
Γιούλια τερπνὰ, ἔρωτικά,
'Αγνά καὶ μυρωδάτα
Δάση, π' δὲ ἥλιος τὴν ξανθή
Τὴν κεφαλή του γέρνει,
Καὶ μὲ τοῦ ἀκτίνες του ψηλά
Ταῖς κορυφαῖς σας πέρνει.

Εἰρηνικὰ περίχωρα,
Ποτάμι κρυσταλλένιο,
'Οπου τὰ μάτια, τοῦ εύμορφιας
Συχνά "χει δροσισμένο,
Κι' ἀπὸ τ' ἀκούμητο τὸ φῶς
Σεῦ "χει κρυφὰ δομέτο.

Τὴν τύχη σας πόσον φθονῶ,
Τὴν δέξα ποῦ σᾶς δίνει,
Καὶ εὔχομαι νὰ μὴν θρεύῃ,
Πετρούλα νὰ μὴ μείνῃ,

Ποῦ ἀπὸ τὴν φλόγα τῆς καρδιᾶς
Νὰ μὴν καῆ καὶ ἐκείνη.

Λορδῶν 34 Οκτωβρίου 1874.

Χ. ΡΟΥΖΣΙΑΝΟΣ

ΚΡΥΦΗ ΕΥΤΥΧΙΑ

(Ἐκ τῶν τοῦ Γερμανοῦ ALFRED MEISSNER)

Lass' im Geheim mich zu dir kommen

Ἄφρος νάρχωμαι κρυφά
Νὰ σ' ἀγκαλιάζω, φῶς μου,
Γιατὶ ἂν μᾶς μάθουν εύτυχεῖς,
Θὰ μᾶς φθονήσουν παρευθὺς
Οἱ φθονεροὶ τοῦ κόσμου.

Οση τὰ σήθι ἔχουν φωτιά,
Τόση σιωπὴ τὸ στόμα
Καὶ τὸ δικό μης τὸ ντο
Ἀπὸ μία θάλκοσσα οὐδὲ Ἐγγή,
Ποῦ δὲν εὑρέθη ἀκόμα.

Ἄν ηναι δὲ ρωτας φυτό,
Τοῦ παραδείσου θρέμμα,
Ἄς κόβεται 'ς τὴν μοναξιά,
Γιατὶ μία ζένη ἔκει ματιά
Εἰν' τοῦ φειδιοῦ τὸ βλέμμα.

Ἐσύ τὸ ξέρεις, ποθητή,
Πῶς δύο καρδιαῖς μίχ' μέρα
Ηὔρων 'ς τὸν ἔρωτα ούρχα,
Μ' δλον τοῦ Πλάστη τὸ θυμό
Καὶ τὴν φριχτὴ φοβέρα.

A. ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ.

ΑΓΣΙΣ ΤΟΥ ΕΝ ΤΩ Β'. ΦΥΛΔΑΛΙΩ ΑΙΝΙΓΜΑΤΟΣ

Σολ-ῶμος—Σολωμός.

Οἱ πρῶτοι λίσαρτες τὸ ἄρω αἴριγμα ἦσαν οἱ κ. κ. X. Χιώτης καὶ X. Δημητρόπου.λος. Μετὰ τοὺς Κυρίους τούτους ἐπέστειλαν ἡμῖν τὴν λίσην οἱ ἀκόστουθοι ὁ αἰδεσιμώτατος ἵερεὺς Π. Κλάδης, καὶ οἱ κ. κ. Φριερένος Καρρέρ, Κωνσταντίνος Καλεντζόπου.λος καὶ Διορένθιος Κολοκοτοῦς (ερμέτρως).

